

Glenn Cooper

Boek der doden

A.W. Bruna Uitgevers B.V., Utrecht

21 MEI 2009 – NEW YORK

David bewoog zijn vingers snel over de trackball van zijn BlackBerry tot hij het mailtje van de financieel directeur van een van zijn cliënten vond. De man wilde vanuit Hartford overkomen voor een gesprek over een schuldfinanciering. Een routinezaakje, het soort klus dat David pas afhandelde tijdens de rit naar huis. De Lincoln Town Car kwam stapvoets vooruit in de file op Park Avenue terwijl hij met zijn duim een antwoord intoetste.

Een belletje kondigde de ontvangst van een nieuwe e-mail aan. Een berichtje van zijn vrouw: *Ik heb een verrassing voor je.*

Zijn antwoord was bondig: *Prachtig! Ben benieuwd.*

De trottoirs aan weerszijden van de limo waren druk bevolkt met New Yorkers die volop genoten van het eerste mooie lenteweer. Het bleke avondzonnetje en de warme, vederlichte lucht maakten hun tred veerkrachtig en vrolijkten hen op. Mannen met hun jasje over hun schouder geslagen en opgerolde hemdsmouwen voelden het briesje langs hun blote onderarmen strijken, en vrouwen in korte, dunne rokjes voelden het langs hun dijen. De sapstroom kwam weer op gang. De hormonen die als schepen in het poolijs hadden vastgezet, konden zich weer vrijelijk bewegen nu de lente de dooi had meegebracht. De stad zou vannacht zinderen van passie. Op een van de hoogste verdiepingen van een torenflat liet iemand Stravinsky's *Le sacre du printemps* op volle sterkte op zijn stereo spelen en de klanken zweefden door het open raam naar buiten en vermengden zich met de kakofonie van stads-geluiden.

David staaarde geconcentreerd naar zijn verlichte LCD-schermpje en merkte niets van dat alles. En hijzelf, verscholen achter het getinte autoraam, werd ook niet opgemerkt. Hij was een zesendertigjarige investeringsbankier die zichtbaar rijk was, een mooie kop met haar had, een lichtgewicht wollen pak van Barney's droeg, en fronste omdat hij een dag achter de rug had die niets

voor zijn carrière, zijn ego of zijn bankrekening had gedaan.

De taxi stopte voor zijn appartementsgebouw op de hoek van Park Avenue en 81st Street, en terwijl hij de vier meter van de stoeprand naar de voordeur aflegde, drong het tot hem door dat het mooi weer was. Om dat te vieren liet hij een teug frisse lucht zijn longen in stromen en toverde hij vervolgens een glimlach op zijn gezicht voor de portier. ‘Alles goed met je, Pete?’

‘Uitstekend, meneer Swisher. Hoe ging het op de aandelenmarkt vandaag?’

‘Eén groot bloedbad.’ Hij liep met grote passen langs de portier. ‘Bewaar je geld maar onder je matras.’ Hun geijkte grapje.

Zijn negenkamerappartement op een van de bovenste verdiepingen had hem iets minder dan 4,75 miljoen gekost toen hij het vlak na 11 september had gekocht. Een koopje. Destijds was er sprake geweest van een nerveuze woningmarkt en nerveuze verkopers, hoewel het appartement een juweeltje was. Er stond een portier bij de hoofdingang en zijn appartement was voorzien van vooroorlogse plafonds van drieënhalve meter hoog, een eetkeuken en een werkende open haard. Op Park Avenue! David stapte graag in wanneer de markt zijn diepste punt had bereikt, welke markt dan ook. Ze hadden veel meer ruimte dan een kinderloos stel nodig had, maar het was een trofee die veel bewondering bij zijn familie oogstte, en dat gaf hem altijd een verrekt goed gevoel. Trouwens, hield hij zichzelf vaak voor, het was nu ruim 7,5 miljoen waard, zelfs als hij het halsoverkop zou moeten verkopen, dus alles bij elkaar was het een fantastische deal geweest voor Swish.

De postbus was leeg. Hij riep over zijn schouder: ‘Hé, Pete, is mijn vrouw er al?’

‘Ja, al een minuut of tien.’

Dus dat was de verrassing.

Haar aktetas stond op het tafeltje in de hal, boven op een stapel post. Hij deed de deur zachtjes achter zich dicht en probeerde stilletjes naar binnen te sluipen om stiekem achter haar op te duiken, haar borsten van achteren in zijn handen te nemen en zijn lichaam tegen het hare te drukken – zijn idee van een lolletje. Helaas gooide het Italiaanse marmer roet in het eten, omdat zelfs zijn soepele leren instappers nog te veel geluid maakten en hem ver-raadden.

‘David? Ben jij dat?’

‘Ja. Jij bent vroeg thuis,’ riep hij. ‘Hoe dat zo?’

Vanuit de keuken hoorde hij haar terugroepen: ‘De getuigenverklaring werd uitgesteld.’

De hond hoorde zijn stem en kwam in volle vaart uit een logeerkamer aan

de andere kant van het appartement rennen. Zijn pootjes kregen geen grip op het gladde marmer, de poedel gleed uit en knalde als een ijshockeyer tegen de muur.

‘Bloomberg,’ riep David, ‘hoe gaat het met mijn jongen?’ Hij zette zijn tas neer en pakte de witte donsbal op, die met zijn roze tongetje zijn gezicht likte terwijl hij enthousiast met zijn gecoupeerde staartje zwaaide. ‘Niet op papa’s das plassen! Waag het niet. Brave jongen, brave jongen. Schat, is Bloomie al uitgelaten?’

‘Pete zei dat Ricardo hem om vier uur had uitgelaten.’

Hij zette de hond neer en pakte de post op, die hij zoals altijd dwangmatig sorteerde. Rekeningen. Afschriften. Reclame. Privé. Zijn catalogi. Haar catalogi. Tijdschriften. Briefkaart?

Een simpele witte briefkaart, waarop met zwarte inkt zijn naam en adres waren getypt. Hij draaide hem om.

Er stond een datum op: 22 mei 2009. En daarnaast een afbeelding die hem meteen een akelig gevoel gaf. Hij zag de onmiskenbare contouren van een doodskist van zo’n tweeënhalve centimeter groot, die met zwarte inkt was getekend.

‘Helen! Heb je dit gezien?’

Zijn vrouw kwam de hal in, haar hoge hakken tikten een snel ritme op het marmer. Ze droeg een zachtturquoise Armani-pakje, om haar nek hing een dubbele streng cultivéparels die tot vlak boven de aanzet van haar decolleté reikte en de bijbehorende oorbellen speelden verstoppertje onder haar stijlvol gekapte haar. Ze was zonder meer een aantrekkelijke vrouw.

‘Wat gezien?’ vroeg ze.

‘Dit.’

Ze pakte de briefkaart aan. ‘Wie heeft hem gestuurd?’

‘Er staat geen afzender op,’ zei hij.

‘Hij is in Las Vegas afgestempeld. Wie ken je in Vegas?’

‘Jezus, weet ik veel. Ik heb daar weleens zakengedaan, maar ik kan zo een-twee-drie niemand bedenken.’

‘Misschien is het reclame voor iets; je weet wel, een lokkertje, om je nieuwsgierig te maken,’ opperde ze, terwijl ze de briefkaart teruggaf. ‘Morgen zal er wel iets bij de post zitten waardoor het duidelijk wordt.’

Hij accepteerde haar uitleg. Ze was slim en had dingen meestal wel door. Maar toch. ‘Het getuigt van slechte smaak. Een doodskist, verdomme. Ik bedoel maar.’

‘Laat je humeur er niet door bederven. We zijn allebei eens een keertje vroeg thuis. Fantastisch, toch? Heb je zin om naar Tutti’s te gaan?’

Hij legde de briefkaart op het stapeltje met reclame en greep haar billen vast. ‘Voor- of nadat we een beetje lol hebben gemaakt?’ vroeg hij, en hij hoopte dat het antwoord ‘nadat’ zou zijn.

De briefkaart zat David de hele avond bij tijd en wijle dwars, maar hij begon er niet meer over. Hij dacht eraan toen ze op hun dessert wachtten; hij dacht eraan toen ze weer thuis waren en hij net in haar was klaargekomen; hij dacht eraan toen hij Bloomie nog even mee naar buiten nam voor een laatste plasje; en het was het laatste waaraan hij dacht voor hij in slaap viel terwijl Helen naast hem lag te lezen. De blauwachtige gloed van het leeslampje dat op haar boek zat vastgeklemd, verspreidde een flauw licht in de donkere slaapkamer. Hij moest niets van doodskisten hebben. Toen hij negen was, was zijn broertje van vijf overleden aan een Wilms-tumor en het beeld van Barry’s kleine glanzende mahoniehouten doodskist die op een verhoging in de kapel stond achtervolgde hem nog steeds. Degene die de briefkaart had gestuurd, was gewoon een eersteklas klootzak.

Een kwartiertje voordat de wekker om vijf uur ’s ochtends zou aflopen, zette hij hem af. De poedel sprong van het bed en begon aan zijn bizarre ochtendritueel door als een dolle rondjes te rennen.

‘Oké, oké,’ fluisterde hij. ‘Ik kom al.’ Helen sliep nog. Een bankier ging uren voor een advocaat al naar kantoor, dus het ochtendwandelingetje met de hond was zijn taak.

Een paar minuten later groette David de nachtportier terwijl Bloomberg hem ongeduldig de kille ochtendlucht in trok. Hij ritste het jack van zijn trainingspak tot bovenaan dicht en zette koers in noordelijke richting voor hun gebruikelijke ommetje: eerst naar 82nd Street, waar de hond steevast het grootste deel van zijn behoeften deed, dan naar Lexington Avenue voor een snelle stop bij Starbucks, daarna via 81st Street terug naar huis. Park Avenue was zelden verlaten en ook die ochtend reed er een flink aantal taxi’s en bestelbusjes rond. Zijn brein draaide op volle toeren; de gedachte aan ‘ontspanning’ vond hij belachelijk. Hij was altijd met iets bezig, maar toen hij 82nd Street naderde, dacht hij niet aan een specifiek onderwerp, maar eerder aan een allegaartje van aandachtspunten die met zijn werk te maken hadden. Toen hij de hoek om sloeg en de onheilspellend donkere, met bomen omzoomde straat voor zich zag, zorgde het overlevingsinstinct van de doorgewinterde stadsbewoner er bijna voor dat hij een andere route koos – heel even overwoog hij door te lopen tot 83rd Street –, maar zijn ego als stoere bankier stond niet toe dat hij zich als een watje gedroeg.

In plaats daarvan stak hij de straat over naar de noordkant van 82nd Street, zodat hij een oogje op de donkere knul kon houden die halverwege de straat rondsloerde. Als die jongen ook de straat overstak, wist hij dat hij in de problemen zat en dan zou hij Bloomie oppakken en het op een lopen zetten. Swish had op school aan hardlopen gedaan en hij was nog steeds snel, omdat hij regelmatig een potje basketbal speelde. Zijn Nikes zaten strak dichtgestrikt, dus wat kon het hem ook schelen? Zelfs in het ergste geval zou hij het wel redden.

De jongen aan de overkant van de straat kwam zijn richting uit: een slungelige knul die een sweater droeg met een opgezette capuchon, zodat zijn ogen niet te zien waren. Swish hoopte dat er een auto of een andere voetganger zou langskomen, maar het bleef stil op straat – alleen twee mannen en een hond. Het was zo stil dat hij de nieuwe sneakers van de knul bij elke stap hoorde kraken. De huizen in de straat waren donker, de bewoners sliepen nog. Het enige gebouw met een portier bevond zich verderop, vlak bij Lexington Avenue. Zijn hartslag schoot gierend omhoog toen ze op gelijke hoogte kwamen. Geen oogcontact maken. Geen oogcontact maken. Hij liep door, de knul liep door, en de afstand tussen de twee nam weer toe.

Hij stond zichzelf één blik over zijn schouders toe en haalde opgelucht adem toen hij de jongen Park Avenue in zag lopen, waarna hij uit het zicht verdween. Je bent een ontzettende slapjanus, dacht hij. En nog racistisch ook.

Bloomie snuffelde halverwege de straat aan zijn favoriete plekje en deed zijn behoefte. David begreep niet waarom hij de knul niet had gehoord voordat hij vlak bij hem was. Misschien was hij afgeleid geweest en had hij aan zijn eerste afspraak met het hoofd van de afdeling Kapitaalmarkt gedacht, of had hij naar de hond gekeken die het juiste plekje zocht, of had hij eraan gedacht hoe Helen gisteravond haar beha met een zwaai had weggeslingerd, of misschien was de knul er wel een meester in geluidloos door de stad te rennen; het deed er hoe dan ook niet meer toe.

David kreeg een stomp tegen zijn slaap, stortte neer, kwam hard op zijn knieën terecht, en heel even was hij eerder gefascineerd door het onverwachte geweld dan dat het hem angst inboezemde. Door de klap daalden er dichte mistwolken neer in zijn hoofd. Hij zag Bloomie zijn behoefte doen. Hij hoorde iets over geld en voelde handen in zijn jaszakken zoeken. Hij zag een mes vlak voor zijn gezicht. Hij voelde dat zijn horloge werd afgedaan en vervolgens zijn ring. Toen herinnerde hij zich de briefkaart, die verdorde briefkaart, en hij hoorde zichzelf vragen: 'Had jij die gestuurd?' Hij dacht dat hij de knul hoorde antwoorden: 'Ja, die heb ik gestuurd, klootzak.'

EEN JAAR EERDER – CAMBRIDGE, MASSACHUSETTS

Will Piper was vroeg gearriveerd, zodat hij alvast een drankje kon nemen voor de anderen binnenkwamen. Het drukke restaurant vlak bij Harvard Square werd OM genoemd en Will haalde zijn brede schouders op toen hij de trendy Aziatische inrichting in zich opnam. Niet zijn soort tent, maar de lounge had een bar en de barkeeper beschikte over ijsblokjes en whisky, dus het restaurant voldeed aan zijn minimumeisen. Hij keek met een wantrouwige blik naar de artistieke grove stenen muur achter de bar, de heldere flatscreens met videokunst, de blauwe neonlampen, en vroeg zich af: wat doe ik hier in jesusnaam?

Nog geen maand geleden was er geen schijn van kans geweest dat Will aanwezig zou zijn op de reünie, na vijftientig jaar, van zijn examenklas op de universiteit. Toch was hij nu terug op Harvard met honderden andere zevenenveertig- en achtenveertigjarigen die zich afvroegen waar de beste jaren van hun leven waren gebleven. Jim Zeckendorf had, zoals het een goede advocaat betaamt, onophoudelijk per e-mail op Will en de anderen ingepreut en hen lastiggevallen tot ze allemaal toegaven. Will had zich niet opgegeven voor de hele poppenkast. Niemand kreeg hem zo gek om met de rest van zijn examenklas uit 1983 in een optocht naar het Tercentenary Theater te marcheren. Maar hij had wel toegestemd om vanuit New York naar Harvard te rijden voor een etentje met zijn oude kamergenoten, vervolgens bij Jim in Weston te overnachten en dan de volgende ochtend weer op huis aan te gaan. Maar hij verdomde het om meer dan twee vakantiedagen aan de geesten uit zijn verleden te spenderen.

Zijn glas was leeg voordat de barkeeper met zijn volgende bestelling klaar was. Will rammelde met de ijsblokjes in zijn glas om de aandacht van de man te trekken, maar trok in plaats daarvan die van een vrouw. Ze stond

achter hem en zwaaide met een briefje van twintig naar de barkeeper. Ze was een aantrekkelijke brunette van in de dertig. Hij rook haar kruidige parfum al voor ze zich over zijn brede rug heen boog en vroeg: ‘Als je zijn aandacht hebt, wil je voor mij dan een chardonnay bestellen?’ Hij draaide zich half om en zijn ogen bleken op gelijke hoogte te zijn met haar in kasjmier gehulde borsten en het twintigje dat tussen haar slanke vingers bungelde. ‘Komt voor elkaar,’ zei hij tegen haar borsten, waarna hij opkeek en een knap gezichtje zag met lichtpaarse oogschaduw en rode, glanzende lippen. Echt een vrouw naar zijn hart. Hij rook een goede kans.

Ze trok het twintigje terug en zei met een zangerig accent: ‘Bedankt.’ Daarna wong ze zich op het krappe plekje dat hij voor haar had vrijgemaakt door zijn barkruk een paar centimeter te verschuiven.

Een paar minuten later voelde Will een kloppje op zijn schouder en iemand zei: ‘Ik zei toch dat we hem aan de bar zouden vinden?’ Zeckendorf had een brede grijns op zijn gladde, bijna vrouwelijke gezicht. Hij had nog steeds genoeg haar om de blanke variant van een afrokapsel voldoende volume te geven. Will kreeg een flashback van zijn eerste dag op de Harvard-campus in 1979. Hij was destijds een grote blonde lummel uit de Florida Panhandle die zich even hulpeloos voelde als een spartelende vis op het droge. Hij had een magere knul met een warrige bos haar ontmoet, die vol zelfvertrouwen rondstapte alsof hij geboren was om het Harvard-rood te dragen. Zeckendorfs vrouw stond naast hem – althans, Will vermoedde dat de verbazingwekkend matroneachtige vrouw met de brede heupen dezelfde was als het tengere bruidje dat hij voor het laatst bij hun bruiloft in 1988 had gezien.

De Zeckendorfs hadden Alex Dinnerstein en zijn vriendin op sleeptouw. Alex was klein, had een strak lichaam en een prachtig gebronsde huid, waardoor hij de jongste van de kamergenoten leek, en benadrukte vol trots zijn fitheid en bravoure met een duur pak van Europese snit en een zwierig pochet dat net zo hagelwit was als zijn tanden. Hij had een flinke dot gel in zijn haar, dat nog net zo zwart en steil was als in zijn eerste jaar op de universiteit, en Will deelde hem in bij de categorie ‘haarververs’ – ieder zijn smaak. Dokter Dinnerstein moest wel jong zien te blijven om het lekkere stuk aan zijn arm niet kwijt te raken, een fotomodel dat zeker twintig jaar jonger was dan de rest, een langbenige schoonheid met een verbazingwekkend figuur, waardoor Will bijna zijn nieuwe vriendin vergat, die een beetje verloren van haar wijn zat te drinken.

Zeckendorf zag dat de vrouw zich opgelaten voelde. ‘Will, ga je ons nog aan elkaar voorstellen, of hoe zit dat?’

Will grijnsde schaapachtig en mompelde: ‘Zover waren we nog niet gekomen.’

Bij dat antwoord liet Alex een veelbetekenend gesnuif horen.

De vrouw zei: 'Ik ben Gillian. Ik hoop dat jullie veel plezier hebben op de reünie.' Ze maakte aanstalten zich van het groepje te verwijderen en Will drukte haar zwijgend zijn visitekaartje in de hand.

AGENT WILL PIPER, FEDERAL BUREAU OF INVESTIGATION. Er verscheen een licht verbaasde blik op haar gezicht.

Nadat ze vertrokken was, begon Alex met overdreven gebaren Will zogenaamd te fouilleren. 'Die had zeker nog nooit een gewapende Harvard-man ontmoet, hè maatje? Is dat een Beretta in je zak of ben je blij me te zien?' Alex klonk als een derderangsacteur.

'Wat ben je ook een eikel. Maar goed om je weer te zien.'

Zeckendorf dirigeerde het groepje de trap op naar het restaurant, toen het tot hem doordrong dat er iemand ontbrak. 'Heeft iemand Shackleton gezien?'

'Weet je zeker dat die nog leeft?' vroeg Alex.

'Indirecte bewijzen,' antwoordde Zeckendorf. 'E-mails.'

'Die komt echt niet. Hij haatte ons,' beweerde Alex.

'Hij haatte jou,' zei Will. 'Jij bent degene die hem met tape aan zijn bed had vastgebonden.'

'Jij was daar anders ook bij, als ik het me goed herinner.' Alex gniffelde.

Er klonk druk geroezemoes in het restaurant, dat met originele Nepalese beeldhouwwerken en een gigantische muurschildering waarop Boeddha stond afgebeeld aan een stijlvol verlichte museumzaal deed denken. Aan hun tafeltje, dat uitkeek op Winthrop Street, zat een man die nerveus met zijn servet speelde.

'Hé, kijk eens wie we daar hebben!' riep Zeckendorf uit.

Mark Shackleton keek op met een blik alsof hij tegen dit moment had opgezien. Zijn kleine, dicht bij elkaar staande ogen, die deels schuilgingen achter de klep van een Lakers-pet, schoten schichtig van links naar rechts terwijl hij het groepje opnam. Will herkende Mark meteen, hoewel het eerder achtentwintig jaar dan vijfentwintig jaar geleden was dat hij hem voor het laatst had gezien, aangezien hij hem na hun eerste jaar bijna meteen uit het oog was verloren. Hij had nog hetzelfde magere gezicht, waardoor zijn hoofd op een doodshoofd met een hoog voorhoofd en diepliggende ogen leek, dezelfde gespannen lippen, en een knokige neus. Mark had zelfs niet op een tiener geleken toen hij er een was; hij leek van nature op een man van middelbare leeftijd en zijn uiterlijk was met het verstrijken van de jaren steeds beter bij hem gaan passen.

De vier kamergenoten hadden een vreemdsoortig groepje gevormd: Will, de ontspannen sporter uit Florida; Jim, de man met de vlotte babbel uit

Brookline die afkomstig was van een chique particuliere school; Alex, de oversekste knul uit Wisconsin die al een inleidende studie medicijnen achter de rug had; en Mark, de teruggetrokken computernerd die uit het nabijgelegen Lexington kwam. Ze werden kamergenoten in het Holworthy Building aan de noordkant van de lommerrijke Harvard Yard en hadden twee kleine slaapkamers met stapelbedden en een gemeenschappelijke huiskamer toegevoegd, en dankzij Zeckendorfs rijke ouders was de huiskamer voorzien van redelijk meubilair. Will was de laatste die in september in hun kamers arriveerde, aangezien hij op training was geweest met het footballteam ter voorbereiding op het nieuwe seizoen. Tegen die tijd hadden Alex en Jim zich al een van de slaapkamers toegeëigend, en toen hij zijn plunjezak over de drempel sjouwde, zaten de twee te gniffelen en wezen ze naar de andere slaapkamer, waarin hij Mark stijfjes op het onderste bed aantrof dat hij had opgeëist, te bang om een vin te verroeren.

‘Hallo, hoe gaat het ermee?’ had Will gevraagd met een brede grijns op zijn krachtige gezicht. ‘Hoeveel weeg jij, Mark?’

‘Bijna vijftig kilo,’ had Mark vol achterdocht geantwoord, terwijl hij moeizaam oogcontact maakte met de knul die boven hem uittorende.

‘Nou, ik weeg in mijn onderbroek al ruim honderd kilo. Weet je zeker dat je mijn zware lijf in dat gammele stapelbed vlak boven je hoofd wilt hebben?’

Mark had een diepe zucht geslaakt en zwigend het onderste bed afgegaan, en zo was de pikorde voorgoed vastgesteld.

Het gesprek volgde het chaotische, willekeurige patroon van reünisten onder elkaar. Ze haalden lachend herinneringen op aan gênante situaties, indiscreties en elkaars vreemde trekjes. De twee vrouwen vormden hun publiek, hun excuus om alles in geuren en kleuren te vertellen. Zeckendorf en Alex, die goede vrienden waren gebleven, fungeerden als elkaars aangevers en de grappen vlogen over en weer alsof ze twee stand-upcomedians waren die hun publiek de slappe lach wilden bezorgen.

Will was niet zo vlot gebekt, maar door de droge, humoristische manier waarop hij anekdotes over het eigenzinnige groepje vertelde, hield hij de anderen geboeid.

Alleen Mark was stil. Hij glimlachte beleefd wanneer de anderen lachten, dronk zijn bier en nam af en toe een hap van zijn Aziatische fusiegerecht. Zeckendorf had zijn vrouw tot fotograaf gebombardeerd en ze liep gedienstig rond om foto's te maken.

Eerstejaarskamergenoten zijn net een instabiele chemische verbinding: zodra de omstandigheden veranderen, wordt de verbinding verbroken en gaan de moleculen hun eigen weg. Will was in zijn tweede jaar naar

Adams House vertrokken om bij andere footballspelers in te trekken; Zeckendorf en Alex vertrokken naar Leverett House, maar bleven kamergenoten, en Mark kreeg een eenpersoonskamer in Currier House. Will kwam Zeckendorf af en toe nog tegen bij een college over maatschappijleer, maar eigenlijk verdwenen ze allemaal in hun eigen wereldjes. Na hun studie bleven Zeckendorf en Alex in Boston en zo nu en dan namen ze contact op met Will, meestal nadat ze in de krant over hem hadden gelezen of hem op tv hadden gezien. Geen van hen dacht nog aan Mark, en hij verdween uit beeld. Als voor Zeckendorfs gevoel niet het hele groepje aanwezig diende te zijn en als Mark niet zijn e-mailadres in het reünieboek had gezet, zou hij voor de anderen een schim uit het verleden zijn gebleven.

Alex vertelde net op luidruchtige toon over een avontuurtje in zijn eerste jaar waarbij een tweeling van Lesley College betrokken was, een avond die hem volgens eigen zeggen voorgoed op het pad van de gynaecologie had gezet, toen zijn vriendin het gesprek op Will bracht. Ze kreeg genoeg van de duidelijk aangeschoten Alex die de pias uithing en haar ogen dwaalden steeds vaker af naar de grote blonde man tegenover haar, die rustig de ene na de andere whisky naar binnen klokte zonder ook maar een spoor van dronkenschap te vertonen. ‘En hoe ben jij bij de FBI terechtgekomen?’ vroeg het fotomodel hem, voor Alex aan een nieuw verhaal over zichzelf kon beginnen.

‘Tja, ik was nu eenmaal niet goed genoeg in football om daar mijn beroep van te maken.’

‘Nee, serieus.’ Ze leek oprecht geïnteresseerd.

‘Ik weet het niet,’ antwoordde Will op zachte toon. ‘Ik had na Harvard geen vastomlijnd plan. Mijn oude kamergenoten wisten precies wat ze wilden: Alex ging medicijnen studeren, Zeck rechten en Mark ging naar het Massachusetts Institute of Technology, toch?’

Mark knikte.

‘Ik heb een paar jaar in Florida rondgescharreld, her en der lesgegeven en gecoacht, en toen ontstond er een vacature op het bureau van een plaatselijke sheriff.’

‘Jouw vader zat bij de politie,’ herinnerde Zeckendorf zich.

‘Hij was hulpsheriff in Panama City.’

‘Leeft hij nog?’ vroeg Zeckendorfs vrouw.

‘Nee, allang niet meer.’ Hij nam een slok whisky. ‘Ik denk dat het gewoon in mijn bloed zat, en het was de weg van de minste weerstand en zo, dus gaf ik toe. Na een tijdje zat het de sheriff niet lekker dat hij een wijsneus van Harvard als hulpsheriff had en dus liet hij me bij de FBI solliciteren om van

me af te komen. Zo is het gekomen. De tijd is voorbijgevlogen en nu zit ik al bijna tegen mijn pensioen aan.’

‘Wanneer heb je je twintig jaar erop zitten?’ vroeg Zeckendorf.

‘Over iets meer dan twee jaar.’

‘En dan?’

‘Afgezien van een beetje vissen zou ik het niet weten.’

Alex had een nieuwe fles wijn opengetrokken en schonk de glazen vol. ‘Weet je wel hoe beroemd deze vent is?’ vroeg hij aan zijn vriendin.

Ze hapte. ‘Nee, hoe beroemd ben je dan?’

‘Niet.’

‘Onzin!’ riep Alex uit. ‘Hij is de meest succesvolle profielschetser van serie-moordenaars uit de geschiedenis van de FBI.’

‘Welnee, dat is helemaal niet waar,’ protesteerde Will.

‘Hoeveel heb je er in de loop van de tijd te pakken gekregen?’ vroeg Zeckendorf.

‘Geen idee. Redelijk wat, denk ik.’

‘Redelijk wat? Ja, ja, net zoals ik redelijk wat inwendige onderzoeken heb gedaan zeker!’ riep Alex. ‘Ze zeggen dat jij de beste bent: onfeilbaar.’

‘Volgens mij bedoel je de paus.’

‘Kom nou toch, ik heb ergens gelezen dat jij binnen een halve minuut een psychoanalyse van iemand kunt maken.’

‘Zo lang heb ik voor jou niet nodig. Maar even serieus, je moet niet alles geloven wat je leest.’

Alex stootte zijn vriendin aan. ‘Geloof mij nu maar, hij is echt fantastisch.’

Will wilde het gesprek zo snel mogelijk op een ander onderwerp brengen. Zijn carrière had een paar minder fantastische wendingen genomen en hij had geen zin om bij zijn glorie-dagen uit het verleden te blijven hangen. ‘We hebben het allemaal een heel eind geschopt, zeker als je bedenkt hoe we begonnen zijn. Zeck is een succesvolle bedrijfsjurist en Alex is professor in de geneeskunde, God sta ons bij. Maar laten we het eens over Mark hebben. Wat heb jij de afgelopen vijftig jaar allemaal uitgespookt?’

Voor Mark zijn mond kon opendoen om antwoord te geven, had Alex alweer het hoogste woord en zette hij de aanval in op het sulletje – zijn oude rol. ‘Ja, vertel eens. Shackleton is waarschijnlijk zo’n internetmiljardair met zijn eigen 737 en zijn eigen basketbalteam. Heb jij het mobieltje uitgevonden of zoiets? Ik bedoel, je zat tenslotte altijd te schrijven in dat notitieboekje van je, in je slaapkamer met de deur dicht. Wat deed je daarbinnen eigenlijk, afgezien dan van oude *Playboys* lezen met een paar dozen Kleenex bij de hand?’

Will en Zeckendorf trokken onwillekeurig een vies gezicht toen ze dat hoorden, want in die tijd leek Mark inderdaad heel veel dozen Kleenex te kopen. Will had er meteen spijt van toen Mark hem een stekelige blik toewierp, alsof hij wilde zeggen: ook jij, Brutus?

‘Ik zit in de computerbeveiliging,’ zei Mark bijna fluisterend, met zijn ogen op zijn bord gericht. ‘Helaas ben ik nog geen miljardair.’ Hij keek op en voegde er hoopvol aan toe: ‘En in mijn vrije tijd schrijf ik.’

‘Werk je voor een computerbedrijf?’ vroeg Will beleefd, die iets wilde goedmaken.

‘Ik heb wel voor een paar computerbedrijven gewerkt, maar nu werk ik voor dezelfde werkgever als jij, zou je kunnen zeggen. De overheid.’

‘Zo, zo. Waar?’

‘In Nevada.’

‘Je woont toch in Vegas?’ vroeg Zeckendorf.

Mark knikte, duidelijk teleurgesteld dat niemand iets zei over zijn schrijverspiraties.

‘Welke tak?’ vroeg Will, en toen hij als antwoord alleen een starende blik kreeg, voegde hij eraan toe: ‘Van de overheid?’

Marks geprononceerde adamsappel wipte op en neer toen hij slikte. ‘In een overheidslab. Meer mag ik er niet over zeggen.’

‘Shack heeft een geheimpje!’ riep Alex plagend uit. ‘Geef hem nog een borrel! Dan krijgen we het er wel uit!’

Zeckendorf leek gefascineerd. ‘Kom op, Mark, kun je niet een klein tipje van de sluier oplichten?’

‘Het spijt me.’

Alex boog zich over tafel heen. ‘Ik durf te wedden dat een zeker iemand van de FBI er wel achter kan komen wat jij uitspookt.’

‘Dat denk ik niet,’ antwoordde Mark, een tikkeltje zelfvoldaan.

Zeckendorf wilde het er niet bij laten zitten en begon hardop na te denken. ‘Nevada, Nevada. Het enige geheime overheidslab in Nevada waarvan ik weleens heb gehoord, is in de woestijn. Hoe heet het ook alweer... Area 51?’ Hij wachtte op een ontkenning van Mark, maar die keek hem met een uitgestreken gezicht aan. ‘Je wilt toch niet zeggen dat je in Area 51 werkt?’

Mark aarzelde en zei toen op veelzeggende toon: ‘Daar mag ik niets over zeggen.’

‘Wow.’ Het fotomodel was duidelijk geïmponeerd. ‘Is dat niet waar ze ufo’s en zo bestuderen?’

Marks glimlach leek op die van de *Mona Lisa*: raadselachtig.

‘Als hij het je zou vertellen, zou hij je moeten doden,’ zei Will.

De glimlach verflauwde. Mark sloeg zijn ogen neer en schudde driftig zijn hoofd. De ijle toon waarop hij antwoord gaf, zat Will niet lekker. ‘Nee. Als ik het je zou vertellen, zouden anderen je doden.’